

Зміст

Пролог	11	~
--------------	----	---

Частина перша. Загадай бажання

Розділ 1	19	Розділ 4	55
Розділ 2	33	Розділ 5	67
Розділ 3	46	Розділ 6	75

Частина друга. Цок-цок. Вас вітає Годинничок

Розділ 7	89	Розділ 9	113
Розділ 8	101	~	

Частина третя. Загадки, ігри та інші дивні дива

Розділ 10	125	Розділ 15	162
Розділ 11	129	Розділ 16	175
Розділ 12	137	Розділ 17	182
Розділ 13	145	Розділ 18	197
Розділ 14	151	Розділ 19	209

Частина четверта. У вічі страхам зазирніть, мої любі

Розділ 20	221	Розділ 23	251
Розділ 21	230	Розділ 24	262
Розділ 22	240	Розділ 25	266

Частина п'ята. Останнє маленьке запитання

Розділ 26	287	Розділ 30	302
Розділ 27	293	Розділ 31	308
Розділ 28	297	Розділ 32	311
Розділ 29	299	Розділ 33	312
<i>Пригоди Годинни-</i> <i>кового острова.</i>		<i>Подяки</i>	331
<i>Збери їх усі!</i>	328	<i>Про авторку</i>	333

Розділ 7

Г'юго був у засланні. З власної провини. Він стояв на висоті трьох поверхів біля перил удовиноного майданчика* і спостерігав за човнами та поромами, які припливали й відпливали, привозили коробки й пакети з продуктами і навіть тимчасовий домашній персонал для приготування їжі й прибирання.

Джек найняв невелику армію для проведення цього свого божевільного конкурсу. Наразі було розбито всього-на-всього одне неоціненне мармурове погруддя, створене вже мертвим геніальним митцем. Джек тільки посміявся і сказав: «Ось чому в нас є страховка». Голова Г'юго ледь не вибухнула, саме тому Джек відправив його на удовин майданчик «наглядати за човнами».

Г'юго запротестував.

— Наглядати за човнами? Хтось має бути тут і слідкувати, щоб нічого більше не розбили.

— Г'юго, — сказав Джек із широкою та досить моторошною усмішкою, — твій поганий настрій лякає дітей.

Г'юго обвів кімнату руками.

— Тут немає ніяких дітей.

— Хіба ми всі не були колись дітьми? — сказав Джек.

* Удовин майданчик — огорожений перилами майданчик на даху, часто вкритий куполом чи башточкою, характерний для в північноамериканських прибережних будинків XIX століття. Вважається, що назва походить від дружин моряків, які видивлялися там своїх чоловіків, часто марно — океан залишав багатьох жінок вдовами.

Слушно. Г'юго евакуювався на дах. Але навіть тут він не знайшов спокою і тиші. У кишені завібрувало. Черговий дзвінок від чергового невідомого номера. Хто на цей раз? TMZ? The New York Post? National Enquirer? Він підняв слухавку.

— Алло?

— Г'юго Різ? Це Томас Ларрабі із Shelf Talker.

— Ніколи не чув про таке видання.

— Ми відомий літературний блог.

— Що таке блог? — поцікавився Г'юго з чистою неприхованою зловтіхою.

— Це, ну... це...

— Проїхали. То чого вам треба?

— Ми сподіваємося, у вас знайдеться час відповісти на кілька запитань...

— Мій ліміт — одне запитання.

— Ой, гаразд, добре, — сказав він. Г'юго почув, як він гортає сторінки блокнота.

— Який він, справжній Джек Мастерсон?

— Чудове запитання.

— Дякую.

— Якщо я коли-небудь зустріну справжнього Джека Мастерсона, я вам повідомлю.

Г'юго поклав слухавку. Де всі ці люди знаходили його номер? Оскільки він стояв на даху, у нього вистачало мобільного покриття, щоб погуглити блог Shelf Talker. Цілком очікувано, у цього відомого літературного блогу було аж сімнадцять підписників, більшість з яких, ймовірно, були російськими ботами. Але запитання було непогане. Який він, справжній Джек Мастерсон? Г'юго хотів би це знати.

Одного дня торік — зненацька, без жодного попередження чи пояснення — Джек встав з ліжка і знову почав писати. І потім — знову-таки без пояснень, попереджень, нізвідки й раптово — він вирішив влаштувати конкурс у власному будинку на острові. Старий любив рутину, власну приватність, спокій

і тишу. Подібні на метеликів екстраверти не селяться на приватних островах. Ні, Джек був яким завгодно антонімом соціального метелика — скажімо, міллю-інтроверткою. Втім, уже цілий тиждень його дім переживав навалу незнайомих. Чому?

Коли Г'юго запитав у нього, Джек просто відповів:

— А чому ні?

Він зводив Г'юго з розуму. Щоразу. Але таким вже був Джек — живою загадкою у людській подобі. Чи зустрічав Г'юго справжнього Джека? Може, один раз. Може, колись дуже давно.

Після того як Г'юго виграв конкурс на посаду нового ілюстратора, Джек Мастерсон особисто зателефонував йому, запросив на кілька місяців на Годинниковий острів. Там запропонував зупинитися в одній з численних гостьових кімнат або навіть у гостьовому котеджі, якщо він забажає. У свої двадцять один Г'юго жодного разу не виїжджав з Великої Британії, не кажучи вже про подорожі за океан. Чи міг він відмовитись? Дев'ять ніколи не пробачив би йому.

Для хлопця це був перший політ літаком — з лондонського Гітроу до нью-йоркського аеропорту імені Кеннеді. Там на нього чекав чорний кадилак, щоб відвезти до видавництва Lion House Books на Мангеттені на зустріч з Джековими редактором та художньою командою. Одна ніч у Ritz (оплатив Джек) і ще один рейс до Портленда наступного дня. Ще одне авто. Потім пором. І ось він стояв на причалі Годинникового острова — ще тиждень тому він міг би поклястися, що це місце існує лише на сторінках книжок, які він щовечора читав своєму братові.

Він очікував, що його зустріне прислуга, можливо, дворецький у лівреї, але ні прислуги, ні свити там не було. Тільки Джек Мастерсон власною персоною, одноосібно. Якби він уявляв Джека якимось мажорним мудилом, то був би здивований побачити нормального на вигляд чувака років п'ятдесяти у темно-синьому кардигані та світло-блакитній сорочці, настільки заляпаній чорнилами, наче він десять раундів боксував з перовою ручкою та програв.

— Приємно познайомитись особисто, — сказав йому Джек, наче це Г'юго, а не він, був знаменитістю. — Ласкаво просимо на Годинник.

Г'юго навіть не пам'ятав, що відповів тоді. *Чудовий острів? Чи Дякую? Класичне Ви в порядку?* — таке привітання, здавалося, часто збивало американців з пантелику. Можливо, знесилений, він не сказав нічого, окрім похмурого *Привіт*.

Після цього, згадував він, Джек запропонував йому перекусити, але гордість Г'юго завадила визнати, що він помирав з голоду. Хлопець сказав Джеку, що вони мають одразу братися до роботи, якщо справді хочуть створити сорок нових обкладинок за шість місяців. Молодий ідіот, він прикидався таким діловим. А тим часом Джек водив його годинами острова. «Пляж о П'ятій і Щонайпівденніше о Шостій — чудові місця для барбекю», — сказав Джек. Г'юго мав зупинитись у Гостьовому котеджі Сьоме небо, але міг працювати у головному будинку, якщо він вважав за потрібне. Там була купа порожніх кімнат і торт на кухні.

Джек показав йому білі альпійські суниці, які вирощував у своїй теплиці («Спробуй, Г'юго. Вони на смак як ананас!»), припливні ставочки («Якщо побачиш морську зірку, затримай її. Маю в неї дещо запитати»), удовин майданчик, звідки можна було побачити весь острів («Тут можна заночувати, якщо бажаєш помилуватися зорями й не проти, щоб кажани гадили тобі на обличчя»). Хіба вони не мали працювати над якимось величезним проектом? Зрештою бідолашний старий облишив спроби трохи розслабити Г'юго. Коли Джек запитав хлопця, чи хоче той перепочити перед початком робіт, він лише відмахнувся.

— Краще почати одразу, — сказав Г'юго. Чотирнадцять років по тому йому хотілося повернутися назад у минуле й достукатись до себе молодого, сказати собі перестати прикидатися серйозним художником — з ніг до голови у чорному, зі злими очима та паршивим характером. Йому знадобилося кілька років,

щоб зрозуміти — цей серйозний художник існував лише в його уяві. Це був оксиморон, і саме Джек намагався пояснити йому це ще в перший день їхнього знайомства.

Під час короткої екскурсії домом Джека, Г'юго вдавав, наче не був вражений кожною кімнатою. Безцінні перші видання у бібліотеці. Обідній стіл на дванадцять персон. Кухня розміром з квартиру його матері. Портрети покійників, які не мали до Джека жодного стосунку. Скелети кажанів у скляних рамах-ящичках. Таємна панель, яка вела через таємний коридор до таємного виходу в не-такий-вже-й-таємний сад. І всюди годинники — і звичайні, і пісочні, і сонячні. Навіть із маятником. Це місце нагадувало літній будинок божевільного вікторіанського вченого. Г'юго був у захваті. Джеку він казати цього, звичайно, не збирався.

— Ласкаво просимо до моєї письменницької фабрики, — сказав Джек, коли вони зайшли до останньої кімнати. Ще більше книжкових полиць. Письмовий стіл, величезний, наче човен, і — за словами Джека — з човна і зроблений.

— Письменницької фабрики? — запитав Г'юго.

— У Віллі Вонки була шоколадна фабрика, де він катував і винагороджував дітей. У мене ж моя письменницька фабрика, де я катую і винагороджую дітей. Тільки на папері, звісно.

Він показав на колекцію друкарських машинок — півтора десятка чи навіть більше механічних та електричних. Червона Olivetti. Чорна Smith Corona. Блідо-блакитна Royal. Неоноворожева Olympia. Усі вони видавалися старшими за Г'юго щонайменше на років десять-двадцять.

— Друкарські машинки? — поцікавився Г'юго, коли Джек сів за стіл: перед ним стояла помаранчева друкарська машинка з відтиском Hermes Rocket на металевій поверхні. — Стародабра класика? Не користуєтесь комп'ютерами?

— Вони занадто тихі, — сказав Джек. — Мені потрібно щось достатньо гучне, щоб я не чув, як мої персонажі кричать та благують про допомогу.